

[Esther Malling Pedersen.]

I det hele taget mener vi, at denne sag, hvis den fortsat skal holdes i gang, bør være en rent kommunal opgave. Det må være sundest og rigtigst, at det bliver de lokale myndigheder, som ikke alene foretager skønnet over betimeligheden af at etablere en skolebespisning, men også får det fulde økonomiske ansvar derfor.

I vore øjne er det naturligtvis en fordel, at loven ikke som oprindelig tænkt bliver permanent, men vedblivende betragtes som en forsøgslovgivning, og derfor har vi kunnet slutte os til de ændringer, som er foreslået; men vore betænkkeligheder ved hele sagen er af principiel art, så at jeg alligevel må anbefale at stemme imod lovforslaget ved tredje behandling.

Lisbet Hindsgaul: Idet jeg på mit partis vegne henviser til vore udtalelser i betænkningen, vil jeg gerne tilføje, at vi er af den opfattelse, at skolebespisningen har taget et altfor stort omfang, og at dette skyldes, at børnene ikke har skullet afleveres rationeringsmærker ved skolebespisning.

Vi synes også, at man i for høj grad tager ansvaret fra hjemmene, noget, som jeg personlig synes er for alvorligt til, at man kan videreføre en sådan lovgivning. Denne lovgivning om skolebespisning var jo sikkert også fra socialministerens side oprindelig ment som en foranstaltning mod de dårlige ernæringsforhold, vi havde i besættelsestiden, men jeg synes ikke, man kan fastholde, at disse forhold er tilstede nu, tværtimod, og dermed synes vi, at begrundelsen for lovgivningen i nogen grad er faldet bort.

Jeg kan oplyse, at der i min gruppe har været nogen stemning for at gå ind for en ophævelse af ordningen til sommerferien, men efter min mening ville det være for stort et forlangende. Der skal dog tid til en afrundet afvikling af denne for mange hjem så betydningsfulde ordning. Derfor vil jeg på mit partis vegne sige, at vi ønsker en afviklingsperiode for 1950—51, og at vi stemmer for lovforslaget med de foreslåede ændringer.

Vi erkender, at der stadigvæk navnlig i en storby er en del skolesøgende børn, der udgår fra hjem, hvor man ikke kan skaffe børnene den nødvendige ernæring, og at skolebespisningen stadig må være et led i de sociale opgaver, som er nødvendige i et velordnet samfund. Skolebespisning som sådan er efter vor mening påkrævet og skal bibeholdes, men vi understreger, at den bør

være forbeholdt den del af børnene, som lever deres barndom under vanskelige økonomiske vilkår.

Jeg vil derfor på min gruppes vegne anbefale de ærede medlemmer at stemme for lovforslaget.

Chr. Nielsen: Jeg savner i såvel ministerens som i udvalgets ærede ordførers bemærkninger en redegørelse for, hvorfor ændringsforslag nr. 2 er stillet. Dette, at man nu i titlen skal have indføjet ordet „midlertidig“, kan jeg kun opfatte på den måde, at man rækker hånd til det anslag, som nu er i gang mod denne lovgivning, og derfor må jeg stemme imod dette ændringsforslag.

Socialministeren (Strøm): Jeg synes ikke, at jeg på nuværende tidspunkt, efter at vi ved første behandling af lovforslaget faktisk har haft en drøftelse af de samme problemer, som vi nu står overfor, atter vil rejse en stor diskussion. Jeg vil kun minde det høje lands ting om, at ved tidligere forhandlinger om denne sag her har vi i de store linier været enige om de spørgsmål, som loven omhandler. Jeg synes, at vi allesammen for et par år siden var enige om, at det var dejligt, at vi kunne slette de økonomiske skel mellem børnene i skolegården. Det forekommer mig, at vi alle var enige om at henstille til den højtærede handelsminister, at der ikke skulle afleveres rationeringsmærker. Det har vi været enige om, men nu er der altså lidt divergerende meninger. Jeg håber, når vi kommer til at behandle sagen igen, at det da må lykkes os at opnå enighed.

Når det ærede medlem hr. Chr. Nielsen mener, at vi her rækker hånd til en afvikling af loven, må jeg fremhæve, at lovgivningen om skolebespisning hidtil har været midlertidig. Det, der er sket, er, at jeg har foreslået, at loven skulle være permanent, men da der ikke opnåedes tilstrækkelig tilslutning hertil, er jeg taknemlig for, at man dog vil gå med til en forlængelse efter de bestående retningslinier. Så må vi i den kommende tid forhandle om problemet og se, om jeg kan overbevise de ærede talere, der er lidt tvivlende, eller om de eventuelt kan overbevise mig. Jeg håber imidlertid, jeg vil være i stand til at overbevise de ærede medlemmer om, at de retningslinier, der følges her, faktisk er de retningslinier, som vi på andre områder forsøger at følge. F. eks. i børnetilskuddene, der dog har vundet tilslutning fra alle rigsdagens partier, er der noget af det samme princip som i dette lovforslag. Jeg kan derfor ikke rigtig forstå, at man vil bebrejde mig, at jeg forsøger at holde den